

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 72. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789520752/facsimile.pdf> (tilgået 28. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

til min moders stille bøn, men ellers var jeg fuld af overtro og uklarhed i mine forestillinger. Vi to småpiger, min søster Amalie og jeg, var forsømte børn uden skolegang, uden syn på noget højere, vi kunne se op til; hvad under da, at man selv skaber sig en verden, hvori sjælens trang vugger sig i lysende, skønne billeder. De førte mig i mine natlige drømmerier ind i en dejlig alfehavs, fuld af blomster og frugter, der spejlede sig i små vandflader, og inellem hvilke vidunderligt oplyste gange slyngede sig. Denne have, denne belysning, disse frugter, disse blomster har jeg hele mit liv længtes efter at gense. Den godhed, som Gud viste mig, tilskrev jeg alferne, thi disse kendte jeg dengang bedre end vor Fader i himlen. Når jeg var ene i min stue, talte jeg ofte højt med dem. Havde jeg forlagt noget, der ikke straks var til at finde igen, bad jeg dem hjælpe mig, og fandt jeg det da, takkede jeg dem derfor. Men udeblev hjælpen, hvilket dog kun sjældent var tilfældet, forestillede jeg mig, at det var et skælmeri af dem for at drille mig, og jeg sagde da: vær nu gode imod mig. Ofte var jeg bedrøvet over, at det syntes, som om mine alfer slet ikke ville have noget at gøre med min stakkels syge søster. Hun havde virkelig ret, når hun ofte udtalte: »Ingen hjælper mig eller bryder sig om mig; du har held i alt, jeg i intet.« Jeg talte aldrig om alferne til min søster, men jeg bebrejdede dem deres mangel på godhed for hende. I mine rollers udførelse troede jeg fuldt og fast, at alfer stod mig bi, »thi,« sagde jeg til mig selv, »jeg har jo aldrig lært denne kunst, hvor skulle jeg da kunne komme ud deraf ved egne kræfter?« Og dog var der også undertiden i mit samliv med denne hemmelige verden noget, der foruroligede mig. »Hvad ville de andre sige,« sagde jeg da til mig selv, »om de vidste noget om mine dejlige alfer; ville de ikke vredes på mig over, at jeg beholdt alferiget for mig selv uden at lade dem få part deri?« Tale derom til nogen som helst hverken kunne eller ville jeg, men desmere betydning havde disse fantastiske forestillinger for mig selv.

OVERGANG TIL SKUESPILLET

Efter »Aprilsnarrene« skrev Heiberg »Et eventyr i Rosenborg Have«. Jeg var nu alt vokset så meget, at jeg kunne udføre Chri-

stines rolle, som var skrevet for mig, og hvori atter Rosenkilde og jeg gjorde stor lykke som elsker og elskerinde. Weyse havde længe indstændigt anmodet Heiberg om at skrive ham en tekst, hvortil han kunne komponere musikken. Han fik denne og var henrykt over den; og som der står i slutningsverset: »En tæt forening af ord og toner« var frugten af deres forenede arbejde.

Der blev nu tildelt mig rolle på rolle, hvor der blot nogenlunde lod sig gøre at anvende en så ung pige, og mere og mere fandt man, at jeg havde et afgjort kald for skuespillet, og at jeg burde anvende alle mine kræfter herpå. Balletten stod desuden ved dette tidspunkt på svage fødder; den gamle Bournonville var for gammel, og den unge havde alt i flere år opholdt sig i Paris for at udanne sit talent. Larcher var hovedmanden ved balletten, hvor hans evner ingenlunde strakte til. Danserinderne var for det meste gamle; ingen kunne sætte nye balletter i scene, så den hele ballet var som i dvale og uden liv. Ved sæsonens slutning kaldte Collin mig derfor til sig og foreslog mig nu at forlade balletten og ene og alene ofre mig for skuespillet. Jeg blev meget overrasket ved denne anmodning, svarede, at jeg skulle tale med mine forældre derom, og gik mismodig og bedrøvet hjem. Jeg havde stor interesse for dans og ballet og tænkte med vemod på rent at skulle undvære denne daglige beskæftigelse, der var en adspredelse, som dog af og til oplivede mit tunge sind. Mine forældre og Herman som også Heiberg var imidlertid af Collins mening, og det blev da besluttet, at jeg skulle tage afsked fra balletten. Med inderlig vemod sagde jeg dansen farvel. Ingen personlighed havde jeg der knytter mig til, ingen veninde bedrøvedes ved min bortgang, jeg gik så fremmed og uforstået, som jeg var kommet, fra disse omgivelser. Alligevel hang jeg på en vis måde ved dem alle og bevarede interesse for dem mit øvrige liv, ligesom jeg senere har haft mange beviser på, at de fulgte mig med godhed i min nye stilling. Herfra dannede dog Andrea en undtagelse; hun så med skinsyge, at jeg, der hidtil stod under hende, ligesom løb hende forbi og vakte en interesse hos publikum, der var større end den, hun opnåede ved dansen. Det øvrige dansepersonale glædede sig over min lykke og var ligesom stolt af, at jeg kom fra deres midte; de syntes bestandigt i senere år, at jeg dog hørte dem til, så at der altid mellem dem og mig, uagtet vore veje nu var så forskellige, har